

Carus Michaelangelo (Μετάφραση Nikos Maris)

Όπως πολλοί άνθρωποι, περιμένω με ανυπομονησία το επερχόμενο βιβλίο του Scott Horton, *Provoked*, το οποίο θα εξηγεί λεπτομερώς τις προκλήσεις των ΗΠΑ που οδήγησαν στην εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία. Μήπως όμως θα εκδοθεί πολύ αργά;

Από τότε που ξεκίνησε ο πόλεμος Ρωσίας-Ουκρανίας, η κυβέρνηση Μπάιντεν, σε συνεργασία με την ουκρανική κυβέρνηση και μεγάλο μέρος της Ευρώπης, συνεχίζει ασταμάτητα να προκαλεί τον Πούτιν σε μια ευρύτερη σύγκρουση με τη Δύση. Μπορεί κανείς να αναγνωρίσει τον επικίνδυνο δρόμο που βαδίζουμε, χωρίς να δικαιολογεί καμία από τις απαντήσεις της Ρωσίας σε αυτές τις προκλήσεις.

Οι ΗΠΑ και η Ευρώπη έχουν εξοπλίσει την Ουκρανία μέχρι τα δόντια. Η Δύση χρηματοδοτεί τις στρατιωτικές ενέργειες της Ουκρανίας —και την μεγάλη διαφθορά της— ύψους εκατοντάδων δισεκατομμυρίων δολαρίων. Υποτίθεται ότι αυτό είναι καλό για τις ΗΠΑ, επειδή βοηθά το στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα των ΗΠΑ, αλλά θα είναι δώρον άδωρον σε περίπτωση πολέμου με τη Ρωσία.

Η Ουκρανία σαμποτάρισε τον αγωγό Nord Stream, ωστόσο αρχικά όλοι έσπευσαν να κατηγορήσουν τη Ρωσία. Η Ουκρανία εξαπέλυσε μια εισβολή στην περιοχή Κουρσκ της Ρωσίας στις αρχές Αυγούστου, εκπλήσσοντας φαινομενικά την κυβέρνηση των ΗΠΑ. Μετά την εισβολή και τις αποκαλύψεις της Wall Street Journal

για τον αγωγό Nord Stream, η υποστήριξη της κυβέρνησης των ΗΠΑ προς την Ουκρανία δεν άλλαξε στο παραμικρό. Στην πραγματικότητα, η εισβολή στο Κουρσκ έλαβε τελικά την έγκριση των ΗΠΑ.

Η κυβέρνηση των ΗΠΑ προμήθευσε την Ουκρανία με πυραύλους ATACMS, που εξερράγησαν σε μια παραλία στην Κριμαία τον Απρίλιο. Και τώρα, η Ουκρανία εξαπολύει ξανά επιθέσεις κατά της Μόσχας, αυτή τη φορά στέλνοντας drones που επιτίθενται σε κτίρια κατοικιών και ένα αεροδρόμιο. Άραγε η λευκή επιταγή των ΗΠΑ προς την Ουκρανία -καθώς η απόγνωση αυξάνεται σταθερά στις ενέργειές της- θα κάνει τον πόλεμο λιγότερο πιθανό, όπως φαίνεται να φαντάζονται τα γεράκια του πολέμου; Ουδόλως.

Οι ΗΠΑ διαπράττουν μια στοιχειώδη γκάφα: αντιμετωπίζουν τον πόλεμο με την Ουκρανία ως πόλεμο δια αντιπροσώπου. Όμως για τη Ρωσία, κάθε άλλο παρά αυτό είναι. Ο Ουκρανός αντιπρόσωπός μας δεν πολεμά έναν αντιπρόσωπο της Ρωσίας, αλλά την ίδια τη Ρωσία. Το ότι απλά και μόνο οι μάχες γίνονται στη γειτονική Ουκρανία και όχι στη Ρωσία, δεν αλλάζει τίποτα. Τα χρήματα, τα όπλα και οι μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ χρησιμοποιούνται για να πολεμήσουν στη Ρωσία. Είναι τόσο απλό για τους Ρώσους ηγέτες.

Το κατεστημένο των ΗΠΑ παίζει ένα επικίνδυνο παιχνίδι. Τυφλωμένοι από τη δική τους ύβρη να πιστεύουν ότι ξέρουν καλύτερα, ισχυρίζονται ότι ο Πούτιν μπλοφάρει όταν υπαινίσσεται ότι μπορεί να χρησιμοποιήσει πυρηνικά όπλα, ή όταν Ρώσοι αξιωματούχοι υποδεικνύουν ότι η Ρωσία αλλάζει το πυρηνικό της δόγμα ως απάντηση στις ενέργειες της Δύσης. Οι εκπρόσωποι του κατεστημένου ισχυρίζονται ότι ο Πούτιν είναι ένας «δειλός» που θα υποχωρήσει σε μιας επίδειξη ισχύος και αποφασιστικότητας από τη Δύση. Η ουκρανική κυβέρνηση, όπως ήταν αναμενόμενο, εκπέμπει το ίδιο μήνυμα.

Φυσικά, αυτή η αφήγηση είναι κατάφωρα ανακόλουθη και ιδιοτελής. Ο Μάικλ Μακφόλ, πρώην πρεσβευτής των ΗΠΑ στη Ρωσία και φανατικό «γεράκι» κατά της Ρωσίας, ταυτόχρονα γνωρίζει ότι ο Πούτιν θα υποχωρήσει στην αποτροπή των ΗΠΑ, αλλά μπορεί να δηλώνει με ειλικρίνεια ότι, «Ο Πούτιν ενεργεί εριστικά, ακόμη και όταν το κόστος φαίνεται να υπερβαίνει το όφελος». Επιπλέον, λέει, «οι Αμερικανοί υπεύθυνοι για την χάραξη της πολιτικής υποτιμούν επίσης την ανοχή του Ρώσου ηγέτη σε ριψοκίνδυνες συμπεριφορές, συχνά υποθέτοντας ότι θα ανταποκριθεί προβλέψιμα σε απειλές και παρακινήσεις». Λοιπόν, ποιο από τα δύο ισχύει; Γνωρίζουμε ότι ο Πούτιν θα υποχωρήσει, ή είναι απρόβλεπτος και πρόθυμος να κάνει ενέργειες που εμπεριέχουν κόστος, και οι οποίες καθοδηγούνται από τον φόβο; Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι όλα εξαρτώνται από αυτή τη μοναδική, μη επαληθεύσιμη εικασία για τον Πούτιν.

Όταν το αφήγημά τους συναντά πάντα την σκληρή πραγματικότητα, καταφεύγουν στην πρώτη σελίδα του «βιβλίου οδηγιών» της Ουάσιγκτον: οι άνευ προηγουμένου ενέργειες και η χρηματοδότηση δεν ήταν αρκετές, πρέπει να κάνουμε και να ξοδέψουμε ακόμη περισσότερα. Αν η Δύση δεν χρηματοδοτήσει την Ουκρανία ή αν κάνουμε ειρήνη με τη Ρωσία, λένε τα γεράκια κατά του Πούτιν, ανταμείβουμε την

επιθετικότητα. Εκατοντάδες δισεκατομμύρια δολάρια για να σηματοδοτήσουμε ότι δεν μπορούμε να «ανταμείψουμε την επιθετικότητα» είναι η τυπική λογική της Ουάσιγκτον, ή των -εκτός πραγματικότητας- δεξαμενών σκέψης (think tanks): προσχωρήστε σε μια δαπανηρή, συμβολική δράση που δεν κάνει καμία διαφορά. Γιατί στο τέλος, δεν θα κάνει καμία διαφορά, παρά μόνο θα παρατείνει τη σύγκρουση και θα αυξήσει το θανατικό και τα βάσανα. Το να κάνουμε περισσότερα θα μας φέρει πιο κοντά στο χείλος του γκρεμού. Όπως αποκαλύφθηκε στους New York Times στα τέλη Αυγούστου, η κυβέρνηση Μπάιντεν κάποια στιγμή «φοβόταν ότι η πιθανότητα πυρηνικής χρήσης θα μπορούσε να αυξηθεί στο 50 τοις εκατό, ή ακόμη υψηλότερα». Ωστόσο, κλιμακώνουμε την κατάσταση περαιτέρω.

Σε κάθε βήμα, το πολιτικό κατεστημένο των ΗΠΑ υπήρξε εμπόδιο στην ειρήνη. Η Victoria Nuland, η πρώην υφυπουργός Εξωτερικών για Πολιτικές Υποθέσεις του Μπάιντεν, παραδέχτηκε πρόσφατα αυτό που γνωρίζαμε ήδη: ότι οι ΗΠΑ βοήθησαν να υπονομευθεί μια ειρηνευτική πρόταση που θα μπορούσε να είχε τερματίσει τον πόλεμο Ρωσίας-Ουκρανίας στα σπάργανα. Το αδιάκοπο τροπάρι τους, ότι δεν μπορούσε να εμπιστευτεί κανείς τον Πούτιν και ότι του έτρεχαν τα σάλια στην προοπτική να συνεχίσει στην Ανατολική Ευρώπη μετά την Ουκρανία, επίσης δεν πρόσφερε τίποτα. Η ιστορία θα καταγράψει ότι ο πόλεμος θα μπορούσε να είχε τελειώσει σχεδόν αμέσως, και αμέτρητοι Ουκρανοί θα ήταν ζωντανοί σήμερα, αν το κατεστημένο των ΗΠΑ είχε στο μυαλό του την ειρήνη, κι όχι τον Πούτιν στο στόχαστρο του.

Πότε άραγε θα πουν οι ηγέτες των ΗΠΑ «αρκετά, ήρθε η ώρα να σταματήσουμε την υποστήριξή μας στην Ουκρανία. Είναι καιρός να αποσυρθούμε από την πολεμική κατά των πυρηνικών δυνάμεων. Και είναι καιρός για ειρήνη, εμπόριο και ειλικρινή φιλία με όλα τα έθνη, εμπλοκή συμμαχιών με κανένα». Για να παραφράσουμε τον Murray Rothbard, παρ' ό,τι κάποιος μπορεί να προτιμούν τον θάνατο σε έναν πυρηνικό πόλεμο από τη ρωσική κυριαρχία στην Ουκρανία, οι περισσότεροι Αμερικανοί -και πολλοί Ουκρανοί- δικαίως προτιμούν να μην καταλήξουν σε ένα νεκροταφείο του «ελεύθερου κόσμου».

Μερικοί ευρωπαίοι ηγέτες συνέρχονται και στρέφονται υπέρ της ειρήνης. Ωστόσο, μόνο μια έντονη και διαρκής καμπάνια του αμερικανικού λαού υπέρ της ειρήνης μπορεί να αντιμετωπίσει τις παρορμήσεις των κατεστημένων γερακιών να υπεραμυνθούν της Ουκρανίας με κάθε κόστος.

Άρθρο του Carus Michaelangelo, δημοσιευμένο στις 27/09/2024

[Πηγή](#)